

PIDICON

MILÍ ÚČASTNÍCI

PIDICONU !

Vítáme vás na našem prvním Pidiconu /Pidí proto, že oude malý a krátký, con - convention - znamená v angličtině shromáždění/.

Pidicon pro vás uspořádal sci-fi klub RUR, do něhož většinou chodí vaši tátové a mámy. Mají rádi sci-fi /science-fiction/ neoli český vědeckou fantastiku. Nejenom že je sci-fi baví, ale učí je o tom, jaká by měla být naše budoucnost, abychom v ní byli všichni šťastní. Sci-fi, to nejsou jen lety do vesmíru, ale i sneha představit si, jaká by měla být naše planeta, jak ji nezničit. Vždyť už teď jí svou technikou často ubližujeme. Sci-fi pro nás otevírá budoucnost a je na nás a za chvíli bude i na vás, jaká nakonec bude.

Pidifanzin, který držíte v rukou, je určen k tomu, aby vás pobavil a zanechal na naše setkání nějakou trvalou památku. Najdete v něm povídky slavných autorů sci-fi Arthura C. Clarka a Frederice Browna, ale i začínajícího spisovatele Martina Báborského z Ledče nad Sázavou, žáka 7. třídy, a kreslený seriál. Pokud někdy napíšete nějakou sci-fi povídku, budeme rádi, když nám ji pošlete.

Přejeme vám dobrou zábavu.

Často se říká, že v naší době mizí postava řemeslníka všeučelce, kutíla, mistra na všechno, jehož obratným rukám lidstvo vděčí za tolik krásných děl. Je to názor ukvapený a nezralý. Je pravda, že takových všeučelců je dnes méně, ale nevymizeli docela. Můžete je najít třeba i na Manhattanu, jenom je třeba vědět, kde je hledat. Ve čtvrtích, kde je nízká činže a kde se protipožární předpisy nedodržují nijak přísně, ve sklepě obytného domu nebo v podkroví opuštěného obchodu se skrývá nevelká dílna, plná všeho možného.

Dílna Hanse Müllera zabírala dost velkou místnost ve vnitřní části někdejšího skladiště. Dveře i okna byla zatlučena prkny, poněvadž dům se měl zbourat.

KONTŘASPIONÁŽ

Arthur C. Clarke

Všechno začalo tím, že jeden ze zákazníků přinesl Hansovi jako odměnu místo peněz starý televizor.

Hans to přijal bez nadšení, ale nikoli proto, že by patřil ke stereomódním lidem neuznávajícím televizi ze zásady. Prostě si nedovedl představit, že najde čas, aby se díval na obrazovku té bedýnky.

"...Ale snad by stálo za to se podívat, co tam vlastně ukazují," řekl si. Stiskl vypínač a... Hans Müller, stejně jako miliony lidí před ním, tomu propadl. V přestávkách mezi reklamami se před jeho očima otvíral svět, o jehož existenci neměl potuchy.

Svět navzájem bojujících kosmických lodí, exotických planet, podivínských národů, svět kapitána Sieppe, velitele "Kosmické

legie". Teprve když po nudném popisu skvělých vlastností kaše z prášku přišlo neméně nudné fotbalové utkání, v němž bylo zřejmé, že soupeři mezi sebou uzavřeli pakt o neútočení, se Hans vzpomátoval z okouzlení.

Uplynulo mnoho týdnů. Hans už se dokázal dívat kriticky na všechny detaily zařízení a přístrojů budoucího světa. Byl z povolání umělcem a nechtěl uvěřit, že za sto let bude všechno tak hrozně primitivní.

Hans měl napříkld velmi špatné mínění o zbrani, které užíval kapitán Siepp i jeho protivníci. A obleky! Vnitřky kosmických lodí! To přece bylo nepravděpodobné! Nesmyslné! Hans byl vždycky obrovsky citlivý na konstrukci a maximální účelnost předmětů a zařízení. A tak když uslyšel, že se v televizi dobře platí, nabídl své služby.

Kyšlenky Hanse Müllera vzbudily velký dojem. Jeho náčrtky se vyznačovaly vysokým stupněm pravděpodobnosti a realismem. Smlouva byla tedy podepsána ihned.

Všechno klapalo skvěle. Během šesti měsíců se kapitán Siepp zcela přetvořil a stal se předmětem závidi všech tvůrců "kosmických programů". Diváci měli před sebou ne už vyobrazení budoucnosti, ale budoucnost samu.

V neděli pozdě večer, když Hans právě dokončil nový vzor hermetického skafandru, náhle pocítil, že je v jeho dílně někdo cizí. U dveří, pozorně si ho prohlízejíce, stáli dva muži. Hans cítil, jak mu srdce padá do kalhot. "Ještě dobře," pomyslel si, že je v dílně jenom malá část peněz. Nebo to je právě špatně?... Rozzuří se..."

"Kdo jste?" otázel se nehlas. "Co tu chcete?"

"Nemusíte se obávat, mister Müller," řekl první, jako by uhádl jeho myšlenky. "Nejsme lupiči, jsme úřední osoby. Kontrašpionáž."

Neznámý vytáhl z aktovky svezek fotografií. "Nadělal jste nám dost potíží, mister Müller. Hledeli jsme vás dva týdny, a vaši zaměstnavatelé nám nechťeli prozradit vaši adresu. Schovávají vás před konkurencí. Chceme vám dát několik otázek."

"Nejsem žádný špión!" zvolal pobouřeně Hans Müller, když konečně zjistil, o co jde.

Návštěvník si toho výbuchu nevšimel. Ukázal Hansovi snímek. "Poznáváte?"

"Ano. To je interiér kosmické lodi kapitána Sieppa."

"To jste si vymyslel?"

"Ano."

Další snímek.

"A co je tohle?"

"Kertanské město Palder. Pohled z výšky."

"To jste sám vymyslel?"

"Samozřejmě!" začínal se už zlobit.

"A taď tohleto?"

"Protonová zbraň. Je snad špatná?"

"Mister Müller, řekněte mi, prosím, jsou to všechno vaše vlastní nápady?"

"Ano. Nikomu jsem nic neukradl."

První neznámý přistoupil ke svému kolegovi. Chvilí spolu rozmouvali tak potichu, že Hans nerozuměl ani slůvko. Konečně se zdálo, že se na něčem dohodli.

"Je mi velice líto," obrátil se na Hanse neznámý. "Ale někdo zřejmě prozradil tajemství. Mohlo se to možné stát náhodou, možná nevědomky, ale to nijak nemění podstatu věci. Musíme to vyšetřit. Půjdete s námi, prosím."

Bylo to řečeno panovačně a přísně. Hans pokorně sundal z věšáku sako a začal se oblékat.

Ve dveřích se ještě ohlédl na svou dílnu i na oba cizí muže, kteří šli za ním.

"Je to nějaký hloupý omyl," řekl. "Jestli jsem třeba i ukázal

v programu něco utajovaného, tak je to naprostá náhoda. Nikdy jsem nedělal nic, co by mohlo vyvolat nespokojenost policie."

Teď teprve se ozval poprvé druhý návštěvník; jeho hlas měl jakýsi podivný přízvuk:

"A co je to - policie?"

Hans jeho otázku ani nevnímal, protože právě zpozoroval na dvorku stojící kosmickou loď.

Světelný zdroj uvnitř rakety zbarvoval do bledězelená mrtvolný obličej bytosti, skloněné nad kontrolní deskou. Jediné členité oko uprostřed čela nehnutě sledovalo současně sedm číselníků. Od chvíle, kdy opustily Xenodor, toto oko ani jednou nemžiklo. Bytostí, ke kterým Kar náležel, neznaly spánku. Neznaly také slitování. Jediný pohled na ostře řezané rysy obličeje o tom podával dostatečně svědectví.

"Tak jsme tady," řekl Kar a vstal. "Naše první zastávka, hvězda Z 5689. Má devět planet, ale jen tři z nich jsou obyvatelné. Doufejme, že tam budou nějaké tvorové vhodné pro naše účely."

Lel, který se po celou dobu letu ani nepohnul, rovněž vstal a protáhl si tělo. "To by bylo báječné, alespoň bychom se mohli vrátit na Xenodor a dát se oslavovat, že jsme obstarali nové otroky. Ale pochybuji, že bychom hned na první zastávce měli takové štěstí. Spíše se dá čekat, že budeme muset prozkoumat tisíce a tisíce dalších planetárních systémů."

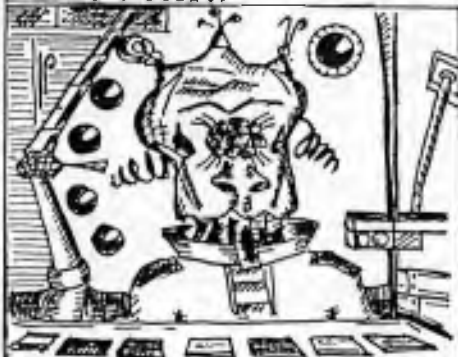
Kar pokrčil rameny. "Bohužel se nedá nic dělat. Lounakové vymírají a jestliže neobsteráme pro naše doly nové otroky, je s námi konec - naše rasa zahyne." Posedil se znovu za kontrolní desku a stiskl knoflík optického zařízení. "Jsme na noční straně planety. Je obklopena hustou vrstvou mračen. Podíváme se blíže."

Frederic Brown

VYVÁZLI

Stiskl další knoflík a na obrazovce vyskákaly světlé body. "Vidíš, Lale, světla v pravidelných vzdálenostech - to je město! Planeta je obydlena!" Lel zasedl k druhé kontrolní desce, která ovládala útočná a obranná systémy rakety. Zapojil několik přístrojů. Pak zavrtěl hlavou. "Nemusíme se ničeho bát. Ani stopy po nějakém obranném silovém poli kolem města. Bude to asi nějaká primitivní rasa."

"Tím lépe," řekl Kar, "přistane a zajistíme si několik exemplářů. Když budou vyhovovat, vrátíme se domů a pošleme sem flotilu. Ta nachytá a odveze pár miliónů otroků a pak se může planeta zničit. Alespon budeme mít jistotu, že se zdejší civilizace jednou nevyvine natolik, aby nás mohla ohrozit."

Raketa začle zvolna klesat. Dosedli lehce na zemi. Kar uvedl v činnost vzduchovou propust a po chvíli vystoupili z rakety. Nedaleko se pohybovali dva stíny. "Podívej," řekl Kar, "dvounožci. Dokonce trochu podobní Lounským, jen o maličko menší. Vidiš, a už máme dva zkušební exempláře." Natáhl levou spodní paži, ve které držel tenkou kovovou tyčinku. Něco slabě zašumělo a oba dvounožci zůstali bez hnutí stát. "Vezmi jednoho a já druhého," řekl Lal, "dva nám zatím stačí. Prohlédneme si je v klidu nahoře v prostoru."

O chvíli později raketa znovu stoupla nad atmosféru. Tam ji Kar zastavil a zajistil stabilizační pákou. Pak se přidržel k Lalovi, který si úlovek prohlížel už během stoupní. "Po fyzické stránce se vyhovovali," obrátil se na něj Lal.

"Mají dokonce pět prstů na ruce, a to je pro manuální práci nejvhodnější. Teď ještě musíme provést nejdůležitější test - inteligence."

Kar vyjmul ze zásuvky dva přístroje, každý se dvěma páry sluchátek. Jeden podal Lalovi. Pak si navlékl jeden pár sluchátek na hlavu a druhý nasadil zajatci. Lal učinil totéž. Po chvíli na sebe ztrnule pohlédli. "Sedm bodů pod minimum," řekl zklamaně Kar. "To by se nehodili ani na ty nejprimitivnější práce. Skoda. Co s nimi?" "To je jednoduché," řekl Lal, "tyhle dva vezmeme s sebou pro xenodorské muzeum a planetu zničíme." Kar zavrtěl hlavou. "Myslím, že to by byla chyba. Možná, že se za pár miliónů let vyvinou natolik, že se nám hodí - pokud naše rasa bude ještě existovat. No, nedá se nic dělat, musíme se podívat dál."

Noční redaktor místních novin seděl v sezárně a kontroloval uzávěrku. "Máme tu ještě pár řádek místa ve čtvrtém sloupci," ukazoval mu hlavní sazeč. "Co bych tam měl dát? Jsou tu dvě maličkosti, zpráva z konference v San Franciscu a nějaká oznámení ředitele zoologické zahrady." Redaktor přejel noticky očima. "Dej tam tu konferenci. Koho, prosím tě, může zajímat, že se v noci ztratil ze zoo párek opic!"

DRUHÉ PŘEVTELENÍ OTTO SKORZENYHO

KRÉTA
1941

LETKY NĚMECKÝCH LETADEL
SMĚŘUJÍ MOŘE NAD MORINTSKÝM
ZALIVEM SMĚREM NA KRÉTU.
ZACAL ÚTOK.

KONEČNĚ!

NA SKALNÍM VYSTUPKU MOŘE IUKIAS STUJÍ
STURMBANNFÜHRER OTTO SKORZENY...

JA, STURMBANNFÜHRER SS OTTO SKORZENY,
SECTĚ VTELEHÍ RYTIŘE ŘÁDU SV. GRÁLU
JANFREDA VON AUE, PŘISAHAM ZA SEBE
I ZA SVÉ VĚRNÉ MUŽE; SPUNIM ROZKAZ
SVĚHO REKONSFÜHRERA, DO VEDLEŽE POK-
JEJÍ TELESNÉ SCHRAŇKY SE PŘE-
VTELU GERMANSKÝ HRDINA JINDŘICH I.
ZVANÝ PIAČNIK...

PRI ODDANOSTI VODČI ODŘÍKAVAL V DUCHU
TAJNOMU MODLIÖBU SS...

...VĚŘÍME V BOM A V POSELSTVÍ
I NADÍ NĚMECKÉ KRYE, KTERÁ
VĚČNĚ MLADU VYRÜSTA
Z NĚMECKÉ PÖDY. VĚŘÍME
Y NARGO, V NEMŽ TATO
KRYE ODHNA A VE VÖDCE
KTERENÖ NÁMÍ SESAL

ZANO SEŠTOUPLI
DO YEJNICE THIRAVIA

ZATÍHCO Y DÁLCE BURACELA BITVA
... MLČENLIVÝ STAROSTA VESNICE
POCHOPIĽ, A NECHAL PRO VOJÁKY
VYKLYOT ČHALUPU NA OKRAH VSI

K VEČERU MLEDĚLI
KĚ KRYVAVÉMU OBZORU

NA NAŠEM
ÚKOLU TO NIC
NEPŘENÍ

VYPADA
TO ŠPATNĚ

MEMOVIDU POCHOPIĽ,
ŽE REKONSFÜHRER
JE PŘEVTELENÝ

JENOM!

JINDŘICH I.
ZYANÝ
PIAČNIK, A ŽE
HNA LAŠKU K
PIAČTIVU Y KRYH

PANE STURMBANNFÜHRERE,
SKUTEČNĚ JSEM TU JENOM
KRYU TĚH PIAČNÍKŮ?

REKONSFÜHRER
MILUJE PTÁKY,
HNA MOŘE IUKIAS
LIDU VZACHNÝ DRUH
ČKALNEN VLASTOVY
JISNE RU, ABYCHOM
OD NICH ODVRATILI
ZKAŠU.
TAK NAM PŘIKÁZAL
REICHSFÜHRER

NAD HERAKLEIONEM LAVVAL PRÁPOR S NAKOVÝM KŘÍŽEM.
SKORZENYHO VYSAKAŘI OSLAVOVALI VÍTĚZSTVÍ.

AA HAHAA!

KRAŠAVEC FRIDA
UŽ DOSTAL SVÖU
PRVNI HÖLKU

CHACHAA

RÁNO

SKORZENÝ VYBRAL PĚT VESNÍČKŮ

KOLABORANT THEODOR

MU DAT, THEODORE!

POTOM SE VYDALI
DO MŮR, PO TRÁCE
KTEROU SKORZENÝ
UŽIL

TAM
JE!

PRACÍ STĚNA
BYLA NA
DOHLED

STĚNA SARGHOTILA A NÁHLE SE
POHÝBALA

AAAACH
BOM!
BOM!

NEUHAŽIL JSI STĚNU,
NEŽPLNIL JSI ROZKAZ,
RYTÍŘI SVATEHO GRÁLA
MANFREDE VON AUE

KDYŽ VŠE UTLIKLO

CO TO JE?

CESTA VEDLA VZNIKLA
NA HORSKOU PLANINU

—PO PŘEKONÁNÍ
HORSKÉHO HŘEBENU DOŠLI
K ROZVALINAM.

CO TADY DĚLA?
MĚL BYT VE
VEVNICI

O TO METRU
DÁLJE OBJEVIL
SKORZENÝ
THEO DŮRA,
1 RADICE
2 AKKADIE

KRISTEPAN, PROČ
MU DALI TEN
VĚNEC NA
HLAVU?

JDEME DÁL,
VINÍK MUSÍ
BYT POTRESTÁN

OBKLÍČILI ROZVALINY

PROČ MA' NA
HLAVĚ TEN VĚNEC?

SKORZENÝ POZNAL ARIADNU
A VEVNICKOU DEPUTACI

ARIADNA VSTOUPILA
DO PODZEMÍ...

MUŽI VRÁTILI
BALVAN ZDĚT...

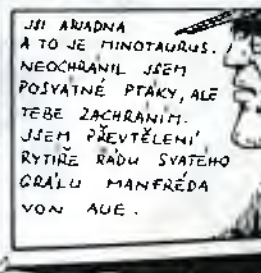
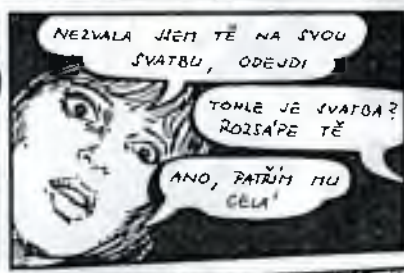

KDE JÍDU
CHÁPI?

VOEWARTS

RATATATA TA TA

SKORZENÝ VYRAZIL,
... ALE BYL SAM

POSELSTVÍ Z DRUHOBOR

Martin Báborský

Výzkumná ponorka Haleona s posádkou /velitel, biolog, navigátor/ proplová přesněji neurčenou částí Tichého oceánu. Nad palubní deskou se sklání mladý muž - velitel. Chvilí zamyšleně hleděl oknem na korálový útes hemžící se rybami a jinými mořskými živočichy. Potom váhavě stiskl tlačítko STOP a ponorka se zastavila. Přivolal k sobě ostatní členy výpravy. "Tento útes blíže prozkoumáme," promluvil k nim. Za pár minut stáli všichni členové výpravy ve skafandrech na mořském dně. Chtěli nasbírat živočišné a rostlinné exempláře žijící na útesu. Tu uviděl biolog výpravy v ústí jedné jeskyně obrysy něčeho, co předtím z ponorky neviděli a vypadalo to jako nějaká obrovská medúza. Rozhodl se tento neznámý objekt prozkoumat blíže. Náhle z jeskyně vylétla dlouhá tenká raménka neznámého živočicha, ovinula se kolem biologa, a než mu společníci přispěchali na pomoc, v hlevě "živočicha" se zjiskřilo a biolog byl mrtev. "Zpátky do ponorky!" zakřičel velitel do přijímače na svého druha, neboť v živočichovi nepoznal žádnou dosud známou medúzu a usoudil, že jde o nový smrtící

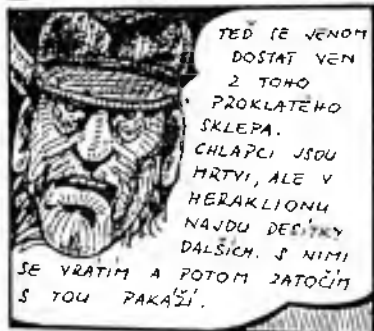
druh. Za chvíli byli oba muži v ponorce a chystali se odplout. Než stačili spustit motory, medúza uchopila ponorku jako hračku a rozlomila ji. Zachránil se pouze navigátor David Lavson, kterého naštěstí orzy objevila posádka lodi Korál a vzala jej na palubu.

Šest let po této tragické události plula do těchto míst loď Pilmiger se speciálně vybavenou expedicí jménem Jelly, ve které byl i David Lavson. K podmořskému útesu byl spuštěn batyskaf se sedmičlennou posádkou, které se podařilo neznámou medúzu vylákat z jeskyně a zničit ji ultrazvukovým paprskem, aby tento netvor dále neohrožoval kolem plující loď. Ještě před touto akcí se podařilo posádce batyskafu uříznout medúze jedno rameno, které uložili k dalším výzkumům.

Rameno medúzy bylo dopraveno do laboratoře v New Yorku, kde se stala podivná věc. Rameno se začalo ve vodě dělit a vznikaly z něj nové medúzy, které se rozlezly po laboratoři a začaly zabíjet výzkumníky silnou dávkou neznámé energie. Nakonec se podařilo laboratoř izolovat od okolního prostředí a celou i s medúzami zničit silným svazkem neutronových paprsků. Tím byly všechny medúzy zničeny.

Podaří se někde někomu objevit podobného netvora?

Až jednou zanesla menší bouře výletní člun ke skalnatému útesu. Náhle kapitán zpozoroval, že se na jednom útesu něco třpytí. Podařilo se jím připlout k balvanům a zakotvit. Na kameni seděla beztvará šedivá hmota připomínající malou medúzu a v "hlavě" se jí jiskřilo. Posádka medúzu naložila na loď, protože nebyla vůbec útočná. Nakonec se jím podařilo šťastně odplout ke břehu a odevzdat medúzu do rukou zkušených lidí, kteří zjistili, že jde o dlouho hledaný svrtící druh. Byli poučení z minulých výzkumů, a tak byla medúza pod neustálou kontrolou týmu vědců. Zjistilo se, že energie, kterou medúza vydává při reakci na podráždění, je o 50 % výkonnější nežli elektrina. Brzy se začala tato energie využívat. Zanedlouho začala medúza zásobovat energií, kterou vydávala, celé Spojené státy. Jednoho dne však medúza přestala "jiskřit" a z ma-

lé medúzy náhle vyrostla medúza nevidaných rozměrů. Byla naprosto nezničitelná. Vpadla do ulic, ničila domy, továrny a všechno, co jí přišlo do cesty. Náhle jí přestal život nasouší vyhovovat a tak se snažila dostat k moři. Lidé jí zatarasili cestu bariérou laserových paprsků. Medúza už neměla dosti energie k překonání této překážky. Pomalu ji začala všechnu ztrácet a z velké medúzy se stala jen beztvará šedivá hmota.

Ještě by bylo třeba vysvětlit některé záhady, které se v této povídce vyskytly. Před mnoha miliony lety přistála na Zemi kosmická loď z hvězdokupy Centaurus. Loď řídily automaty, které zde vypustily do moře uměle vyrobeného tvora /v našem případě medúzu/, který měl schopnost regenerace a získával z mořské vody energii pro vlastní pohon. Po odletu rakety došlo k poruše a robot přestal pracovat. Minula tisíciletí. Na Zemi se objevil člověk. Shodou okolností začal automat znovu pracovat, když k jeho "sídlu" připlula výzkumná ponorka Kaleona.

